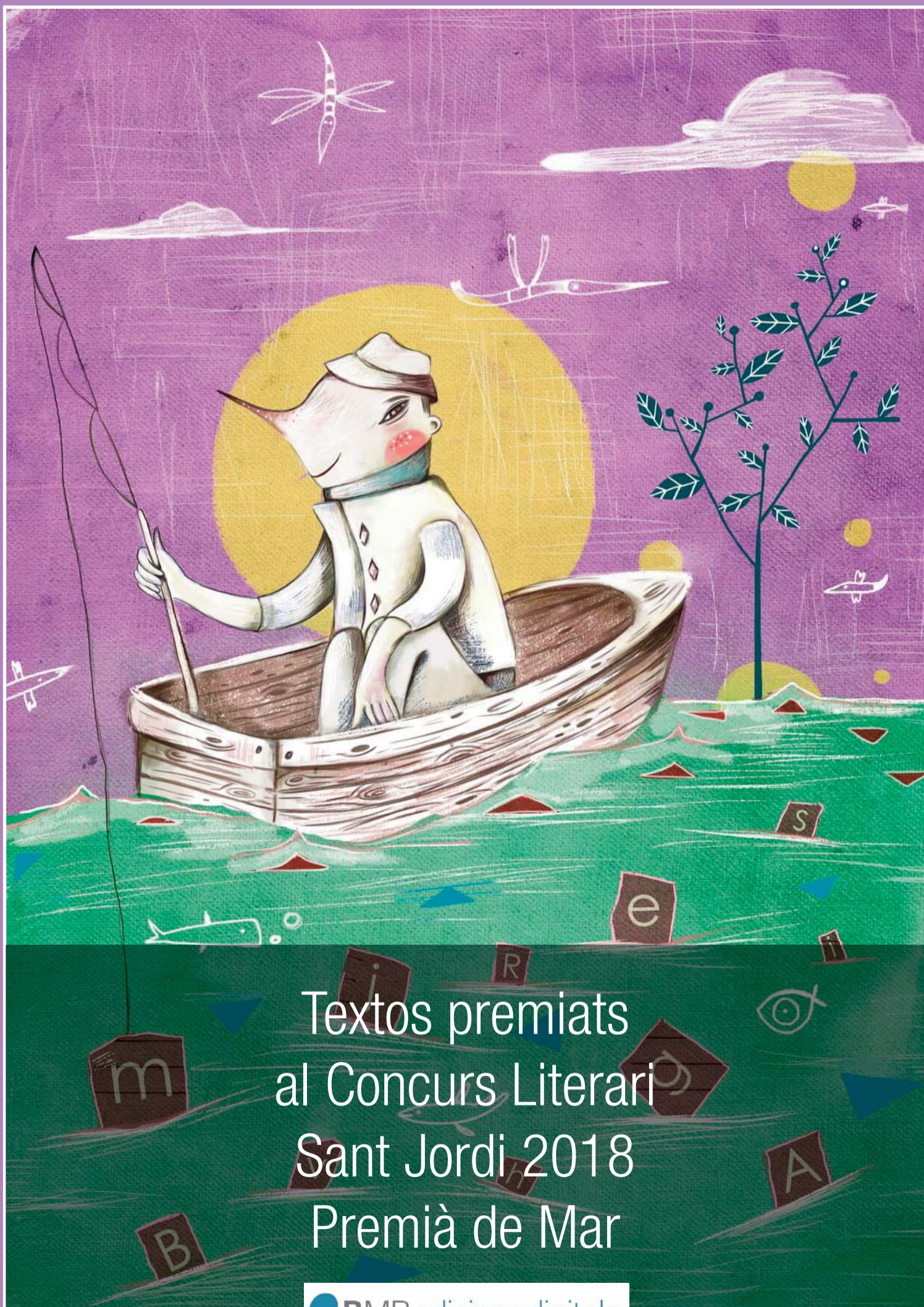
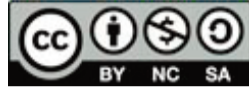

Sant Jordi 2018

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2018
Premià de Mar

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi 2018
organitzat per l'Ajuntament de Premià de Mar
i l'Associació d'Estudis Científics i Culturals.

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi
està subjecta a una llicència de
Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada
4.0 Internacional de Creative Commons.

Copyright de les il·lustracions, Esther Méndez
Disseny i maquetació, Aguiló Gràfic SL
Primera edició digital: Juliol 2018

Edita: BMR Edicions Digitals
Biblioteca Municipal Martí Rosselló i Lloveras
de Premià de Mar

Acta dels Premis Sant Jordi 2018

4

Grup G: de 19 anys en endavant

7

Relat Curt: a partir de 15 anys

13

Grup E: 3r o 4t d'ESO

15

Grup D: 1r i 2n d'ESO

21

Grup C: 5è i 6è de Primària

28

Grup B: 3r i 4t de Primària

35

Grup A: 1r i 2n de Primària

39

ACTA DEL JURAT DELS PREMIS SANT JORDI 2018

Reunits a la biblioteca Martí Rosselló i Lloveras, de Premià de Mar, el dimecres 18 d'abril a les 18:00 h format per:

INFANTIL:

Montse Azcárate, de l'Escola Assís
Roser Muntañola, de l'Escola El Pilar
Dolors Bazataqui, de l'Escola La Lió
Adela Martínez, de l'Escola Montserrat
Imma Garnica, de l'Escola Sant Cristòfol

JUVENIL I ADULTS:

Dolça Costa
Salvador Redon
Griselda Ballester
Xavier Álvarez Llaberia

I un cop fetes les seves deliberacions, han pres les següents determinacions:

GRUP A: 1r i 2n de Primària

Atorgar el **SEGON PREMI del grup A modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Lluna
Títol: La gran nevada
Autora: Júlia Pérez Ponseti

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Campanilla
Títol: La història màgica
Autora: Iria Campos Giménez

Atorgar el **SEGON PREMI del grup A modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: El gat
Títol: Coses de l'escola
Autor: Dídac Vilanova

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: El Mago de Oz
Títol: Rere un cristall
Autor: Àlex Medina Gómez

GRUP B: 3r i 4t de Primària

Atorgar el **SEGON PREMI del grup B modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Vella gama
Títol: El velociràptor coix
Autor: Martí Urrea

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Estrella brillant
Títol: Diversió sota el mar
Autora: Bernat Solé del Val

Atorgar el **SEGON PREMI del grup B modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Abril
Títol: Una sorpresa
Autor: Arnau Casanelles Marimón

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: La llum del turó

Títol: Les estacions

Autora: Glòria Puig Cucharrera

GRUP C: 5è i 6è de Primària

Atorgar un **SEGON PREMI del grup C modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Will freuds

Títol: El dia més feliç

Autor: Jofre Lázaro

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Giga

Títol: Tecnologia o llibres

Autora: Maria Hidalgo Pérez

Atorgar un **SEGON PREMI del grup C modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Anaj

Títol: Els mesos de l'any

Autora: Jana Vila Piñol

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup C modalitat poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Sozo

Títol: En aquell moment

Autor: Eloi Martín Rey

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

Atorgar el **SEGON PREMI del grup D modalitat Prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Cupcake

Títol: Diamant violeta

Autora: Sara Noguera Semitiel

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup D modalitat Prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Sherlock

Títol: Res és el que sembla ser

Autor: Lambert León Boren

Atorgar el **SEGON PREMI del grup D modalitat Poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Joyce

Títol: Les estrelles

Autora: Lucía López Miranda

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup D modalitat Poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Voss

Títol: Deixa'm

Autora: Sergi López Otal

GRUP E: 3r o 4t d'ESO

Atorgar el **SEGON PREMI del grup E modalitat Prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: WDW

Títol: Estimat 2017

Autora: Lluna Triano Cerezuela

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup E modalitat Prosa** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Arya

Títol: Diari d'un fotògraf

Autor: Júlia Centelles Olmo

Atorgar el **SEGON PREMI del grup E modalitat Poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Tippex Save

Títol: Poema

Autor: Pau Garcia Caño

Atorgar el **PRIMER PREMI del grup E modalitat Poesia** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Eleven

Títol: Els meues desitjos

Autor: Arianna Serra Aparicio

GRUP F: de 15 a 18 anys

SEGON PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2018 a: desert

PRIMER PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2018 a: desert

SEGON PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2018 a: desert

PRIMER PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2018 a: desert

Relat curt: a partir de 15 anys

Atorgar el **PREMI de la modalitat RELAT CURT** dels Premis Sant Jordi 2018 a:

Lema: Aurèlia

Títol: Mantra

Autora: Anna Roig Orriols

GRUP G: de 19 anys endavant

PRIMER PREMI del grup G modalitat B PROSA

Lema: Rumpelstiltskin

Títol: La boirina

Autor: David Briet Estrems

6

PRIMER PREMI del grup G modalitat B POESIA

Lema: Isona Clark

Títol: Ningú podrà negar-te

Autora: Anna Cañadillas Huertas

Grup G: de 19 anys en endavant

Primer premi modalitat prosa

La boira

David Briet Estrems

A poc a poc, com un silenci que s'esmuny, la bromera s'apropa a la costa. Les primeres cases, arran de mar, aguaiten silents amb l'esperança que rere la boira no hi hagi cap vaixell enemic que la faci servir de màscara.

En Martí, acostumat a les tempestes i a les mars de fons, mira de manera estranya aquella calitja marina que per densitat, color i forma, assegura que és la primera vegada que la veu en la seva vida. No se'n refia. Sap com les gasten els sarraïns i també del que són capaços els soldats de la milícia quan la guerra els cau lluny i han d'afartar la fam de sang que acumulen de tant temps sense batalles.

Crida al seu nét. Li diu que vagi a buscar la colla. Tota. Que carregui l'arma, que ell es queda allà.

-Ha arribat el moment – li diu mirant-lo fixament als ulls.

Que si veu foc a la platja pugi dones i nens al poble de Dalt. Que no s'oblidi d'agafar el Sant abans de marxar.

Quan està a punt de creuar la porta, atabalat pel cabàs d'ordres i directrius que acaba de rebre, l'atura amb força agafant-lo de l'avantbraç i afegeix:

-No t'aturis, ni miris enrere. I vigila. Torna de seguida.

L'avi s'ha tornat boig, pensa el nét. Tenien raó els del poble. Però en Narcís, que és així com es diu el noi, li fa cas encara que no entengui els motius de tanta pressa i de tanta por de l'avi.

Surt de la casa i, primer de tot, carrega l'arma que està a la caseta del estris i agafa munició, pólvora i una mica d'aigua i aliment, com li havia ensenyat sempre l'avi. No surtis a l'aventura sense estar preparat per la ventura, li deia. De vegades li deia també a l'inrevés, no vagis a la ventura sense estar preparat per l'aventura, però aquesta li deia, tot rient, quan a les Festes de Pasqua hi havia ball davant de Bellamar i del que es tractava era d'empaitar jovenetes.

L'avi Martí havia lluitat moltes vegades contra els invasors sarraïns. Això pensava en Narcís mentre enfilava el camí Ral per buscar el membre de la colla que vivia més a prop, no massa lluny de casa. L'avi en parlava poc, però tothom deia que havia estat un heroi i que havia matat amb les seves mans l'Omar, el temut i malvat Omar, que havia atemorit la costa fent fugir els pescadors fins a fer-los oblidar la mar. Aquella havia estat la darrera batalla entre premianencs i pirates que havia viscut la costa del Maresme. Gràcies al seu avi, tothom podia viure en pau. Tothom excepte el seu avi. Havia embogit, deia tot el poble. Era un estrany per a tothom. Sempre mirava el mar, dia i nit, sense descans. Al principi ningú li deia res. La lluita havia estat molt dura i només ell sabia com havia donat mort a l'infidel, per salvar l'Esther de les seves grapes. A la Cadira del Bisbe encara retronaven els crits de paor fets aquella nit que ningú recorda i que tothom ha volgut oblidar. Però al cap d'unes setmanes o mesos, la vida vol retornar a la normalitat. I mentre tot el poble intentava fer el que se suposa que fa un poble, l'avi insistia a mirar el mar. No li demanava a ningú que ho fes per ell. Però la seva mirada, mentre caminava pel poble o pujava a la Cadira del Bisbe per tenir millor perspectiva els dies clars, incomodaven les ànsies de comoditat d'aquells que havien viscut temps de guerra i ara volien la pau.

I després hi havia allò del meu pare, continua pensant en Narcís. Nou mesos després de la mort de l'Omar no cal dir que la taxa de natalitat de tot el Maresme s'havia multiplicat notablement. Les diverses nits de celebracions de la victòria sobre els pirates sarraïns havia procurat una dosi

generosa de vi de les vinyes d'Alella, de destil·lats arribats dels pobles de les falces del Montseny i, consegüentment, havia provocat l'aparició d'embarassades pertot arreu. La noia que no tindria un fill o era monja o era perdiu, deien al poble. I l'Esther, un cop alliberada de l'Omar, va fer celebració amb en Martí i va quedar embarassada d'en Martinet. Però en Martinet, el pare del noi, va ser un problema i no pas un símbol de victòria. La seva pell era del color dels invasors, no pas dels salvadors.

La rumorologia va fabricar un munt d'històries que, com tot el que no es coneix, acaba prenent idees d'un imaginari fantàstic. Infidelitats compartien protagonisme en les tavernes junt amb la presència assegurada de genis malèfics, els gins, que eren els monstres de les nits del bestiar sarraí. Hom jurava haver vist una figura mig humana mig ser marí emergint de les ombres a la platja del pla de l'Os els dies de major fragor de la batalla i que, aprofitant la confusió de les batesses s'havia esmunyit a l'alcova de l'Esther, que havia estat hipnotitzada per la màgia del maligne i havia estat fecundada amb el germen de l'innombrable. El temps tendeix a suavitzar els extrems, a fer més plausible l'impossible i al final va assumir-se com a certa la següent versió de la història.

L'Omar havia segrestat aquella nit 12 donzelles del Maresme, una de cada població de les que havien estat víctimes del saqueig de la seva banda. La nostra heroïna s'havia defensat com ninguna, literalment, i per tant, era ella la única que restava intacta després de tres nits de luxúria al campament sarraí a la Cadira del Bisbe. La nit assenyalada, l'Omar havia usat les arts dels gins i havia mutat el seu cos, rebutjat fins aleshores, en una còpia fidedigna del Martí, el veritable enamorat de l'Esther. Així, prenent forma d'un ser que l'Esther podia acceptar, la va posseir fent-li creure que després l'alliberaria i marxarien cap a unes noces vitalícies. La narració continuava amb l'aparició del veritable Martí a l'escena, que no va poder evitar que l'Esther fos posseïda i que va rematar, allà mateix, l'Omar, que era ell mateix per fóra i un diable per dins. Així, de pas, quedava explicada de sobres la bogeria posterior del Martí. Qui podia resistir no haver arribat a salvar la seva amada i, a sobre, haver hagut de matar algú que va acabar agonitzant, potser demanant clemència, amb la seva mateixa cara.

Economia narrativa, es podria dir, o la poesia de la ignorància. Tant se val. A partir d'aquella data, cada any es celebraria de la mateixa manera la victòria sobre els maleïts sarraïns, fins al final dels dies. Els nous premianencs representarien la història, escena per escena. La vida del poblat ingenu, la primera invasió, l'arribada de l'Omar, el calvari de les donzelles, la resistència de l'Esther, la possessió per un gin que era el Martí que era l'Omar, la batalla i la mort del malvat. La victòria. Sempre al final, la victòria. En Martí seria l'heroi etern. L'Esther la infinita heroïna. I amén.

El meu avi resistia com podia tanta hipocresia al seu voltant. Només ell sabia el què havia passat. I per això estava allà, mirant ara la boira atansant-se a la costa, llepant la sorra, les pedres. I en Narcís, que ja havia cridat a gairebé tota la colla, li feia cas per fidelitat. Ell havia viscut el rebuig poc dissimulat de tot el poble. La seva pell era encara un record de l'Omar, del gin, de la història que va guanyar el concurs de la veritat després que la veritat marxés. Per això la gent el mirava, l'odiava, el temia i alguns, ara ho descobriria, voldrien acabar amb la seva vida.

Tot va passar al llit de la riera més gran del poble. Es va trobar amb tres que no havien de ser allà. Ningú buscava a ningú. Però allà s'hi van trobar. Els tres, pescadors que a darrera hora de la nit havien decidit no sortir veient perill en aquella estranya boira que començava a créixer, i s'havien quedat a la platja a fer petar la xerrada i beure el licor que li sobrava a un d'ells. Quan va aparèixer en Narcís, van veure una oportunitat per passar comptes.

-Home. Mira qui ve per aquí- va dir un d'ells. - Avui estàs sol? - Van mirar tots tres per sobre les espatlles del Narcís i van veure que, efectivament, estava sol.- T'ha deixat anar el teu avi, sol? Vaja. Nois,- va mirar cap als seus companys- avui estem de sort.

Els altres dos es van aixecar i sense massa dificultat van apressar el jove, molt més fluix que qualsevol dels tres fornits pescadors.

-Avui podrem acabar el que vam començar fa quinze anys.

El noi no sabia de què parlaven. Fa quinze anys. Sabia perfectament què havia passat feia quinze anys. La nit que ell va néixer, el seu pare, en Martinet, la seva àvia, l'Esther, juntament amb el seu avi, van veure com la seva mare moria en donar a llum. El seu pare, de pura pena, va morir pocs dies després i l'àvia, l'Esther, la va seguir uns dies més enllà. En poc més d'una setmana, el seu avi va ser l'únic familiar que li quedava a en Narcís. Per això era tan protector amb ell. Però ara no entenia res del que estava passant. Què els passava a aquests tres? Ja sabia que ell no queia bé a ningú.

Els homes van veure la cara del noi i van concloure que aquest no sabia res de la veritat sobre el que va passar feia 15 anys.

-Abans de matar-te t'explicaré la veritat, nano. Deus saber que ets nét del diable, això segur. Tu no havies d'haver nascut. La història heroica del nostre poble havia d'acabar amb la mort de la teva àvia i del teu avi. Era la millor manera. Però el tossut del teu avi té més vides que un dimoni. I quan va embogir, el vam donar per mort. Espera -van dir- que has de saber més. Fa quinze anys, van ocultar l'embaràs de la teva mare a tot el poble, ho entens?. Ningú que no fos dels vostres sabia que en Martinet tindria descendència i que allò impur, brut, romandria entre nosaltres. Però ens en vam assabentar, i no podíem deixar-ho passar. Ho vam callar i vam pensar que ho arreglaríem nosaltres. Vam anar a buscar-los el dia que va ser el del teu naixement. Per matar-los a tots. Però no vam poder acabar la feina. La teva mare va morir un cop ja t'havia parit. Jo mateix la vaig travessar amb aquesta daga. El teu pare va ser el segon, maleït llop vestit de xai. L'Esther va caure la darrera. Ningú no va demanar clemència. No vam poder fer més. Vau tenir ajuda. Alguns del poble, la colla, els anomena el teu avi, us van fer costat. Et van salvar la pell aquell dia. Moltes dones del poble et van fer de dida, compungides com estaven per la llastimosa mort de l'Esther. La ignorància mata més que una espasa. I així ens mantenim, en calma tensa, calma tensa. Fins avui. Que acabarem amb tu i acabarem amb tot.

La daga estava a punt de tallar el coll del noi quan tres fletxes van esberlar els caps dels assassins.

Dues veus van retronar a cada banda de la platja. Ara sabrem la veritat.

- Omar, prou.- Era en Martí, que havia sortit amb la colla a buscar en Narcís i a aturar la venjança de l'Omar. Tres arquers sarraïns abaixaven els seus arcs, mentre agafaven destrament una nova fletxa.

- Hola, amic meu- va dir l'ancià Omar -. Un dia vas protegir l'amor entre l'Esther i jo. Després vas fallar en protegir-la a ella. I si no arriba a ser per mi, haguessis fallat en protegir al meu nét també. Vaig avisar-te. El dia de la boira, escapa, perquè vindré a fer justícia al món dels infidels. I venjança per la mort de la meva família.

- Tu també saps, amic meu, que no puc permetre que matis la meva gent encara que jo n'odiï uns quants de la mateixa manera que els odies tu.

I allà, a la platja del pla de l'Os, novament, en Martí i l'Omar, els amics que un dia protegiren un amor, haurien de tornar a lluitar i morir i crear una nova història per a noves celebracions. Eternament.

Primer premi modalitat poesia

Ningú podrà negar-te

Anna Cañadillas Huertas

Et somiaré tres nits
(ningú podrà negar-te)
Et deixaré la tarda
recolzada en l'esperança,
dins el pit.

Et parlaré del pròleg
de l'escuma blanca de l'onada;
De la gavina d'aigua
de la muntanya estelada
de la lluna plena
que has encès com un desig.

Et somiaré tres nits
(ningú podrà negar-te)
Et parlaré del foc
de l'arrel, del corall
a les ciutats;
Del foc de mar d'una matinada blava,
de la llibertat, amor, de la paraula,
on puc sentir a la terra
el batec que et lliga a mi.

Et somiaré tres nits
(ningú podrà negar-te)
El gir dels astres
aixecarà la veu d'aquest destí.
Els estels cauran sobre el temps
d'una dolça mainada
i ningú podrà negar-te
volcà i font,
tel·lúrica porció, de la meva ànima.

I quan jo caigui
al bell mig d'aquest llenguatge,
quan jo caigui
fuga d'estel i absolució del vent
ningú,
ningú podrà negar-te,
llibertat,
en aquesta negra nit
pur bram de la claror.

Relat Curt: a partir de 15 anys

Primer premi de la modalitat relat curt

Mantra

Anna Roig Orriols

Sant Joan, 24 de juny del 2013. Ens hem llevat tard, ahir la revetlla ens va tornar a casa cap a les tres de la matinada. Quin fart de riure amb els petards, els coets, les piules, la coca i el cava!

Havent dinat el meu fill petit -petit per a mi, ell, amb tretze anys, se sent l'amo del món- se'n va a buscar el patinet a la casa on vam fer la revetlla i després diu que puja fins a Premià de Dalt, a l'skatepark. Sí, no cal que m'ho repeteixis cada vegada, enteniment, tindrè enteniment.

Uns tres quarts d'hora més tard, una hora més tard? el timbre de casa sona de manera insistent. M'estic traient el banyador i em veu alta em queixo que no hagi pensat a agafar les claus.

Despenjo l'interfon: una veu aguda, tremolosa, em diu que el meu fill ha caigut, que no es desperta, que ha quedat estès al fons de la bowl. Corro cap al garatge on el meu marit està caminant amb la cinta, esport que no el porta enlloc, però que li és imprescindible. No sé com ho dic, però se'n va volant, amb cotxe i amb el noi que ens ha vingut a buscar. Mentre em vesteixo, que no sigui res que no sigui res que no sigui res, truco a la meva germana perquè vingui a quedar-se amb el meu altre fill, el gran, un etern infant que no es pot quedar mai sol.

Sona el telèfon: ja l'ha vist, encara està inconscient, esperen una altra ambulància, medicalitzada. Pateix pel cotxe, pel cotxe! Se'n pot anar a la merda, el cotxe, però no ho dic. No pateixis, ara pujo amb les altres claus. Només m'has de dir on se l'emporten. Tu ves amb ell.

Arriba la meva germana. Surto de casa. Que no sigui res que no sigui res que no sigui res. Incapaç de caminar riera amunt vaig a casa del veí de l'esquerra i li demano que em pugui fins a l'skatepark, que és urgent. Hi arribem en dos minuts que a mi se'm fan eterns.

Dues ambulàncies, tres policies, quatre noies plorant abraçades, més de cinc badocs a una distància prudencial. Que no sigui res que no sigui res.

D'una de les ambulàncies una veu diu que si ha arribat la mare, que entri. El meu fill està estirat, amb el cap immobilitzat, amb la mirada perduda, amb sang a la boca i a la samarreta. El metge li pregunta si sap qui soc jo. Sí... és... ma mare... El metge m'explica que s'ha trencat, partit, la mandíbula, m'ensenya l'esquerda que un monopatí independitzat uns segons del seu amo li ha provocat a la part inferior. Sisplau, ara no puc marejar-me. Sembla una fractura neta, sense desplaçament, però l'hem de portar a la Vall Hebron, li han de fer un tac, perquè ha estat inconscient, ha vomitat sang, cal descartar una lesió cerebral, l'han d'operar. Qui ens acompanya, vostè o el pare?

Decideixo a l'instant que jo vaig amb el cotxe i el pare a l'ambulància. Sense rèplica: el seu cor fins ara s'ha portat prou bé, però no se sap mai. Doncs comenci a passar.

La policia em demana el telèfon. Les quatre noies ploroses també. Finalment puc entrar al cotxe. Em lligo el cinturó. Que no sigui res que no sigui res que no sigui res.

Beneixo l'avantatge del teletac. Maleeixo el pont de Sant Joan. A Alella ja ens aturem. Merda! Que no sigui res que no sigui res que no sigui res.

Una sirena se sent cada vegada més a prop, els cotxes del darrere s'aparten.

Només quan soc conscient que acabo de deixar passar l'ambulància on van el meu fill i el seu pare, permeto que les llàgrimes apareguin i sense control començo a bramar que no sigui res, que no sigui res, que no sigui res!

Grup E: 3r o 4t d'ESO

Segon premi modalitat prosa

Estimat 2017

Lluna Triano Cerezuela

Estimat 2017, m'has ensenyat moltes coses, massa, crec jo. Gràcies a tu he entès que la felicitat és definitivament un bé efímer. Hi ha moments en els que aquesta semblava tan lluny d'arribar que la veia quasi impossible. Moments en els que he desitjat anar-me'n a dormir i no tornar-me a despertar en uns anys, o potser mai.

Reconec, 2017, que has estat ple de llàgrimes, probablement l'any en què més llàgrimes he vessat, no sé ben bé per què. M'has fet ser una persona massa empàtica. L'empatia és una virtut si aquesta no et consumeix fins al punt de les llàgrimes, i aquest és un aspecte en què encara he de millorar.

2017, m'has deixat moments amb mi mateixa per reflexionar sobre mi: Sóc feliç? Em sento jo mateixa amb les persones que m'envolten? Què vull fer amb el meu futur? I aquestes sempre solen acabar de la mateixa manera, com ja bé saps, amb música i un llibre de prosa poètica, perquè sí, aquesta és una altra de les coses que m'has portat, has aconseguit que tingui els meus moments amb les lletres. M'has ensenyat a deixar-me portar per la reflexió. Allà on em portin les paraules.

2017, has creat un escut de pedra que envolta el meu cor, i crec que això m'ha fet més freda respecte a l'expressió dels meus sentiments.

I, bé, gràcies a tu he entès que no tinc tants amics o persones en qui confiar. M'has mostrat que voler estar sola no és ser una antisocial sinó, simplement, necessitar temps per a mi, per deixar-me ser.

I l'última cosa que he obtingut gràcies a tu, són les ganes d'escriure que un dia vaig tenir i que últimament havia perdut, i t'he de dir que s'ha tornat el meu escapament del món. El paper, el meu fidel amic al qual puc explicar qualsevol cosa per després veure'l cremar a la llar de foc.

Encara t'han faltat lliçons, com la confiança en mi mateixa o les ganes d'estimar-me, però suposo que aquestes les hi deixaràs al 2018.

Records

Laura

Primer premi modalitat prosa

Diari d'un fotògraf

Júlia Centelles Olmo

Es respira un ambient d'inquietud a Barcelona. Continua l'avenç dels feixistes. Porto fent neteja de fotografies, documents i papers des d'ahir. Recullo l'arxiu de fotos i les màquines fotogràfiques i les empaqueto. Em telefonen a les 10 de la nit perquè faci guàrdia al Gabinet de fotografia amb altres funcionaris. Em donen ordre de començar a embalar els aparells. Veig propera la fugida.

Recullo de casa la maleta i l'arxiu de negatius Leica. Recullo l'Eugènia, la meva dona, el meu filllet Sergi i la dona d'en Pujol, un home que treballa amb mi, i els porto a la Tamarita, el lloc del Gabinet on fem guàrdia. Al Servei de la Generalitat també es veu molt de moviment, tot i que dóna sensació de tranquil·litat. A última hora d'ahir és ocupada la ciutat de Tarragona per les tropes italianes. Segueixen avançant.

Ha començat l'evacuació del Servei. De tant en tant arriben camions per emportar-se els treballadors amb les seves famílies, i papers i documents de la Generalitat. El rellotge toca les quatre de la matinada, quan és el nostre torn per agafar un dels camions cap a Figueres. Pugem primer a les dones i al meu fill. Hem vist que tots van molt estrets i és molt incòmode. En Pujol i jo hem decidit deixar la família a Barcelona, no sabem si és encara més perillós deixar-la que emportar-nos-la, però ens sentim més alleujats si es queden a casa, i elles hi estan d'acord.

Faig un petó a la meva dona i acaricio la galta del petit Sergi mentre ell em mira amb cara d'innocència. Només Déu sap quan els tornaré a veure. En Pujol i jo ens quedem immòbils mirant com s'allunya el cotxe amb els nostres estimats.

17

Cada cop el temps d'espera entre camió i camió és més llarg. A la Tamarita encara hi ha un munt de gent que espera el seu torn per evacuar. Els canons i els bombardejos sobre la nostre ciutat no milloren la situació. Per fi arriba un camió destinat a portar-nos a nosaltres i els aparells fins a Figueres. Pregunta al conductor perquè han trigat tant, i ens comunica que els treballadors del Servei han fugit la majoria. Ens belluguem carregant el material dins el camió. Podria haver sortit ja, com han fet tots els caps de gabinets i seccions, però com que tinc sentit de responsabilitat vull que els aparells surtin davant meu o amb mi. Em veig frustrant una maniobra de fugida d'un dels meus subordinats: en Comas. Recomano dos companys vigilar en Comas mentre carreguem. Acabem de guardar material i, en un moment de descuit, el Comas ha desaparegut, com molts altres.

Als carrers es pot veure reflectida en el rostre dels transeünts l'angoixa, el nerviosisme. Barcelona està desconeguda pels meus ulls. Quedem aturats a la Diagonal, carregant benzina. Tothom a qui veiem va carregat amb una maleta, es dirigeixen a la carretera de Girona. Els carros de pagesos amb tots els familiars també desfilen. Quantes llars queden desfetes avui, possiblement per sempre. Sortim a la carretera.

Hi ha una cua formidable de camions, i no se'n veu la fi. Entre els vehicles hi veig gent caminant, gent desesperada que no pot pujar enlloc. El meu esperit de periodista ha desaparegut, i no em veig amb cor de baixar del camió per fer fotos, ni des de dalt.

Pel camí, prop d'Olot, acaben de bombardejar. Passant per Vic comprovem les destrosses ocasionades fa mitja hora per un intens bombardeig. Temem un nou bombardeig ja que l'aviació italoalemanya ens passa per sobre. Baixem del nostre vehicle i ens amaguem. Una estona després continuem el nostre "viatge".

Per fi arribem a Figueres. Portem el camió amb el material del Servei on ens havien manat. Allà ens trobem amb alguns companys amb qui treballàvem a Barcelona. Espero no haver de dir això en passat durant molt de temps. Ens reunim amb els nostres companys i uns quants decidim seguir el nostre trajecte. El nou objectiu és creuar la frontera i arribar a França.

Agafem les maletes i ens disposem a anar cap a l'estació. Jo porto dues maletes: una amb roba, i l'altre amb la meua càmera Leica i milers de negatius. Després d'una estona caminant hem arribat a la estació. Ens destinen un tren per embarcar quan ja portem cinc hores esperant a l'andana. Al tren han pujat els del Servei, combatents internacionals, ferits, dones i nens i molts homes. Dues hores després de pujar al tren escoltem com s'encén la màquina. Per fi marxem. Passa l'estona i no ens movem. Trec el cap per la porta i veig com marxa el tren, i que tres vagons abans que el nostre han quedat desenganxats. Estic saturat, no m'ho puc creure. Algú ha desenganxat els últims quatre vagons, i mai sabrem qui i per què. Ens parem a pensar i prenem la idea de passar a peu per dins el túnel que travessa la frontera. Ho intentem unes quantes vegades, ja que les forces militars no ens deixaven. Al final ho aconseguim.

A partir dels cinquanta metres de l'entrada no es veu res, tot i portant una espelma encesa i un llum elèctric de butxaca. Conforme anem avançant ens comencem a trobar malament i ens falta una mica l'aire. Ens veiem obligats a arrambar-nos a la paret. Ve un tren, i es multiplica el fum.

Cada cop temo més morir asfixiat. De sobte, sentim un soroll a terra. En Pujol ha caigut. Vaig cap a ell i l'ajudo a aixecar-se. Li costa molt respirar. Caminem 200m més i noto lleugerament com la densitat va desapareixent. L'aire arriba més fàcilment als nostres pulmons, però això no m'ajuda a trobar la força suficient per seguir caminant. Caic a terra. En Pujol cau amb mi, però sembla que es troba millor. Des del terra miro cap endavant. Veig una llum blanca al final del túnel. Em pesen les parpelles. Una silueta humana s'apropa a mi, és massa petita per ser d'un adult. És en Sergi. El meu fillet fent les seves primeres passes cap a mi. M'hagués agradat quedar-me allà amb aquella imatge per sempre. Però algú m'ha despertat ràpid d'aquell somni aixecant-me de terra. En Pujol ha recuperat les forces i m'ha salvat la vida. Estem tots caminant cap a l'única cosa real del que he vist, la llum. Aquí comença el següent episodi de la meua vida.

Segon premi modalitat poesia

Poema

Pau Garcia Caño

Veig borrós el meu destí
la boscúria del futur
embolcalla el meu camí

Ric i ploro alhora
des de dalt fins a baix
pujo i baixo
torno a pujar
torno a baixar

Com dins d'un rínxol,
com dins d'un bucle
em moc fugaç
mentre tot jo vaig canviant

I de cop
Tot encaixa
Ara ja sóc gran.

Primer premi modalitat poesia

Els meus desitjos

Arianna Serra Aparicio

Els meus desitjos
Podria ser aire
i tenir un racó,
trobar els meus records,
sentir la pau interior.

Podria ser una maga
i com un estel volar
i fer coses impossibles
com si fos tot normal.

Podria ser silenci
per sentir i no parlar
i tenir moltes paraules
i de vegades deixar la ment en blanc.

Podria ser un somni
en el qual ningú em fes mal
poder-me sentir contenta
i no trobar a ningú a faltar.

Podria ser música
i ser com aquella cançó
que al sentir-la em fes bategar
ben fort el meu cor.

Grup D: 1r i 2n d'ESO

Segon premi modalitat prosa

Diamant violeta

Sara Noguera Semitiel

Vaig córrer per tot el carrer esquivant a les persones que hi passejaven. No tenia escapadòria; em trobava enmig d'un pont, envoltat per dues bandes.

Podria haver fet qualsevol cosa intel·ligent, com explicar-los tota la veritat o entregar el diamant, però vaig fer la cosa més estúpida que podria haver fet: vaig saltar.

Sabeu la típica frase que sempre diuen els adults de: "Si els teus amics es tiressin des d'un pont, tu ho faries?" Doncs sí, per culpa del meu millor amic m'acabava de tirar des d'un pont amb el diamant més valuós del món a les meves mans, el famós diamant violeta, visca!

Bé, us ho explicaré tot des del principi. Jo sóc en Jan, tinc 25 anys i treballo de caixer en una fruiteria. I deus estar pensant: "com ha pogut un caixer robar el diamant més valuós del món?". Això mateix em pregunto jo.

Tot va començar ahir al matí, quan vaig plegar de la feina i em dirigia cap a casa. Quan era a uns pocs metres em vaig adonar que el meu millor amic, en Tomàs, m'esperava a la porta.

-Per què has trigat tant? He parlar amb tu -em va dir.

Anava vestit amb un xandall Nike de color gris, unes sabates esportives negres i una gorra.

-Ei! Per què tanta pressa? Em podries haver trucat si era tan urgent! Què passa? -li vaig dir.

-Em... bueno, jo et volia dir si... -va dir nerviós.

-Si, què? No deus estar pensant a fer-ne alguna de les teves, no? -li vaig preguntar.

-Què? És clar que no. Només és que he de portar una cosa molt important a França, i ja saps que se m'ha espatllat el cotxe. Em podries fer el grandíssim favor de portar-lo per mi? -em va dir.

Vaig estar a punt de dir-li que no (que hauria acabat sent el millor), però vaig veure la seva cara de desesperació.

-D'acord...

-Moltíssimes gràcies! M'acabes de salvar la vida! -En aquells moments pensava que estava exagerant, però no.

-Demà a les 8.00 h. espera'm al carrer de la Mercè, ni un minut tard, d'acord? -em va dir.

-D'acord -vaig contestar.

I se'n va anar sense dir res més, se'n va anar i em va deixar amb la intriga de què era allò tan important.

Després d'aquella conversa vaig seguir amb la meva rutina diària, una cosa que no és gaire interessant, així que em saltaré la resta del dia. Al dia següent em vaig despertar a les 6.30 h, vaig esmorzar, em vaig dutxar, em vaig vestir, i, com que tenia temps de sobra, vaig posar-me a llegir la meva novel·la preferida.

Vaig sortir de casa i vaig arribar al carrer de la Mercè a les 7:56, així que vaig encendre la ràdio i vaig esperar. En aquell moment no sabia que aquells minuts de tranquil·litat serien els últims en un temps.

A les 8 menys 3 segons vaig veure creuar el carrer el Tomàs. Anava caminant molt ràpid (jo diria que gairebé corrents) amb una caixa a les mans. Va entrar al cotxe molt ràpid, mentre de fons se sentien unes sirenes.

-Què deu haver passat? -vaig preguntar.

-No importa -em va contestar, per i, amb un to una mica borde.

-Vale -vaig contestar.

Vam estar uns quants carrers en silenci, i de vegades passava un helicòpter policial, i en Tomàs es posava molt nerviós, i això també em posava nerviós a mi, així que quan vam arribar un semàfor en vermell, vaig dir:

-Fins que no m'expliquis què passa, jo no em mouré d'aquí.

El semàfor es va posar verd, però no em vaig moure. La gent de darrere em pitava, però vaig seguir sense fer res.

En Tomàs va abaixar el cap, i, va dir:

-D'acord.

Primer em va explicar que havia de portar un objecte molt important a França (cosa que ja sabia) però que era una entrega il·legal – en aquell moment no em va estranyar gaire, perquè en Tomàs anava molt d'aquell rotllo, així que vaig deixar que continués), i després em va dir que aquell “objecte” tan important era, ni més ni menys, que el diamant Violeta.

Així que vaig sentir aquell nom, vaig fer un bot tan gran del seient que gairebé surto disparat per la finestra.

-Queeeeeeeeeè? -vaig dir cridant.

-Tranquil, està tot controlat, només hem d'arribar al port i anar cap a França, un cop allà, ja ens desfarem del problema -va dir.

23

-I no m'ho podries haver explicat tot des del principi? -vaig preguntar-li.

-M'hauries ajuda't?

-Doncs sincerament, no -vaig dir-li .

-Ho veus? Estava obligat a mentir-te! -va dir alarmat.

-És incre...

No vaig tenir temps d'acabar la paraula, que el cotxe va parar en sec.

Es van sentir bales. La policia ens havia petat els pneumàtics.

-Ajup-te -em va dir el Tomàs.

No vaig protestar. Va passar per sobre meu i, quan estava a punt de sortir, em va donar el diamant, i em va dir:

-Té, ara sortiré corrents amb la caixa buida, i quan els policies es distreguin amb mi hauràs de passar el pont corrents, i allà espera'm per anar cap a França. D'acord?

Vaig assentir. No tenia ganes de deixar el meu millor amic, però havia d'ajudar-lo.

Va sortir amb la caixa buida i va arrencar a córrer. Tots el agents van anar darrere seu, i vaig veure l'oportunitat, així que vaig sortir dissimuladament, i vaig córrer com mai havia corregut en la meua vida, fins que em vaig adonar que a l'altra punta del pont hi havia policies que corrien cap a mi.

Em vaig girar, però per l'altra banda també hi ha havia policies. Així, com ja he dit abans, vaig fer el més estúpid que podria haver fet amb un diamant sota l'abric i envoltat per la policia, vaig saltar a l'aigua.

I jo, en Jan, un noi innocent de 25 anys, caixer en un fruiteria, saltant d'un port, xop i amb el diamant Violeta sota l'abric, soc fugitiu més buscat del món.

Primer premi modalitat prosa

Res és el que sembla ser

Lambert León Boren

Hi havia una vegada un noi de 13 anys al qual la vida havia amargat. No era ningú, només un típic adolescent que només es preocupava per tenir més seguidors a Instagram. No aspirava a ser res, no volia rebre res d'aquest món, ni tampoc hi volia donar res. El noi era a classe, com qualsevol altre, típica explicació on la professora l'avorria a base de teoria. Estudiar no era el seu fort, ni l'atenció. Parlava quan no tocava, gaudia molestant, especialment els que més brillaven com a estudiants. Era un típic adolescent del segle XXI. El seu nom no és rellevant, ni tan sols on viu, ni quants seguidors té a Twitter, Instagram, Youtube, Facebook. Res de tot això és rellevant, tot i que en aquell moment sí que semblava ser-ho.

Era la classe de català, plovia, ell parlava amb els altres desgraciats que se sentien tancats en una "presó". Era el moment d'escriure una redacció, no la pensava fer. Havia decidit tirar avions de paper i bolígrafs per tota la classe fins que la professora, cansada d'ell, el va fer fora. Va marxar amb un somriure dibuixat en el seu rostre. Des de fora es mirava la classe, amb ànsies que pogués tornar a entrar i poder seguir jugant. Però un soroll el va atraure, venia de la biblioteca, un llum parpellejava allà a dins. El noi, encuriós, va entrar-hi. Era la primera vegada que hi entrava per voluntat pròpia. Un llibre obert enmig de la biblioteca cridava l'atenció d'aquell jove. Era un llibre en blanc. No tenia portada, sense colors que li donessin vida. Eren papers i papers que, sense lletres, no tenien sentit. El noi va veure un bolígraf i va decidir guixar el llibre, per fer una broma. En començar a pintar el full, les guixades s'ordenaven i agafaven forma, una forma concreta. De sobte, les guixades es van convertir en una caixa dibuixada al detall. Va mirar-se-la encuriós, era extremadament detallada, amb dibuixos i un petit pany en un dels costats. El noi va quedar fascinat i es va preguntar si aquella era la màgia dels llibres sobre la qual la professora de català sempre parlava. Va ser aleshores quan es va adonar que a la pàgina següent hi havia escrita una paraula: "Dràcula". No sabia què era, però li era familiar. Va pensar què podia ser. Va buscar si hi havia algun llibre amb aquest títol. N'hi havia un d'amagat. Però a l'obrir-lo va veure que era una caixa amb un paper que va caure a terra. El paper semblava un pergamí, era vell i arrugat. El paper contenia un escrit fet amb una ploma: "Aquell fill de parents lluitadors i passat endeutat serà digne de posseir el tresor més apreciat". Mil preguntes rondaven pel cap d'aquell noi. Aquell escrit no tenia ni cap ni peus. Un cop havent-se'l mirat diverses vegades, va recordar el seu passat...

"Feia 10 anys, en un poble molt petit, un nen de 3 anys vivia en una casa petita i acollidora, tenia un pare que sempre marxava a la guerra i una mare que tenia una botiga de menjar. Un dia, aquell nen va de rebre la pitjor notícia que podia rebre, el seu pare va morir lluitant. Aleshores aquell nen no entenia el que era la mort, però després d'allò ho va entendre abans que ningú. La mare, vídua, va consumir-se en una gran depressió, que la va anant apagant, fins a no poder més. Quatre anys després, aquell nen va madurar i va decidir ajudar la seva mare tant com pogués. Però la

seva mare va decidir fer una cosa que ell mai perdonaria. El noi va ser abandonat per la seva mare en una plaça durant una nit d'hivern. Des d'aleshores va decidir canviar, va deixar de lluitar per ser algú millor i va convertir-se en algú sense objectiu. La seva vida va canviar, va convertir-se en una gran decepció, va marxar amb una família d'acollida que feia el que podia, va suspendre totes les assignatures, va repetir de curs..."

El passat va consumir el noi i el va paraitzar en un silenci profund. Aquell silenci va ser trencat per algú que va entrar a la biblioteca. Era la directora de l'escola. En veure al noi, ella es va quedar a la porta sorpresa. Va preguntar al noi què estava fent allà i ell va respondre que estava castigat. La directora li va preguntar si li interessava el llibre de "Divergent" i ell va assentir sense saber quin era aquell llibre. Va ser aleshores quan es va adonar que la directora havia preguntat pel llibre que s'amagava darrere de la caixa que havia obert. Aleshores hi va caure: l'escrit del pergami es dirigia a ell, i és per això que només ell podia veure la caixa. Havia de tornar a classe, però havia de descobrir quin era aquell tresor.

El timbre va sonar, els professors van canviar de classe. La professora de català va sortir directa cap a la biblioteca, com si ja sabés què es trobaria en arribar-hi. El jove es trobava en xoc, tot era massa per a ell. La professora no es va sorprendre; en canvi, va agafar al noi i el va portar a una sala que no havia vist mai en tots els anys que portava en aquella escola. Era una sala freda, blanca i neta. S'hi podia veure una taula al mig amb dues cadires, res més. La professora va dirigir-se a ell de manera directa:

"Què hi deia, al pergami?"

El noi va fer un bot. Es va quedar perplex. La professora va repetir la pregunta. El noi no va voler respondre. Va ser aleshores quan la professora va treure una caixa. La caixa era exactament igual que la que va ser dibuixada al llibre, era aquella. La professora va preguntar on era la clau que obria aquella caixa, el jove va respondre que no ho sabia. La tensió anava augmentant a mesura que passava el temps. El silenci va durar molt de temps, es va fer etern. Però aquell silenci va ser trencat pel noi quan va decidir que buscaria la clau a canvi de respostes. La professora va accedir i li va explicar el perquè de tot:

"Fa 10 anys, en un poble petit, un nen de 3 anys va ser robat per una jove que creia en els sacrificis. Aquella noia deia que si matava aquell nen, els déus la perdonarien pels seus pecats. Va agafar al nen i el va intentar matar amb un ganivet molt afilat. Però la policia va irrompre enmig d'aquell ritual. La noia va anar a presó i el nen va ser donat en acollida, ja que la seva mare es va suïcidar perquè el seu marit va morir a la guerra i després va perdre al nen. Aquell nen es deia Marc."

En Marc va empal·lidir en sentir el seu nom. Aquella boja es va convertir en professora per poder acabar el que va començar: l'assassinat d'en Marc. Però en Marc no entenia per què havia fet tota aquesta història sobre el tresor. Però la professora es va anticipar a respondre al seu dubte abans no fes aquella pregunta. La professora era a presó quan va conèixer el seu mestre, un home que pensava com ella. Va ensenyar-li tot el seu coneixement i va donar-li la caixa amb el poder secret, però va dir que només podia ser oberta per un nen que hagués perdut als seus pares i que enyorés el seu passat. Era qüestió de temps que aconseguís escapar-se de la presó i pogués convertir-se en professora. Ella era allà per aconseguir el poder secret i poder perdonar els seus pecats, tot matant el Marc. Després d'haver respost totes les preguntes, en Marc va tenir clara una cosa: no sortiria viu d'aquell lloc. La professora va repetir la pregunta: "què hi deia al pergami?". En Marc va mirar al seu voltant, només veia parets buides. Però una cosa va cridar-li l'atenció, un petit objecte que havia passat desapercebut tot aquest temps: era una clau decorada i de color daurat, semblava antiga. En Marc no va entendre com va aparèixer allà per art de màgia... potser sí que existia aquell poder! Va agafar la clau i la va obrir, on hi havia un rellotge de mà antic. Encara

funcionava, seguia sonant el seu tic-tac, va provar de parar-lo. I de sobte la professora es va quedar quieta, estava asseguda mirant-se la caixa amb deteniment. Era com si el temps s'hagués parat. Va tornar a prémer i ella va mirar-lo. El poder secret era el control del temps.

Fa trenta anys d'aquell moment, encara el recordo com si fos ahir. Després va haver-hi molts avenços gràcies a aquell objecte. És per això que estic orgullós de presentar-los aquest museu tan apreciat per mi, ja que en el seu temps va ser la meva escola i el lloc on vaig canviar per convertir-me en qui sóc, el director de l'empresa més important del món. Però deixem de parlar de mi: BENVINGUTS AL MUSEU DEL TEMPS!!!

Segon premi modalitat poesia

Les estrelles

Lucía López Miranda

Les més grans i belles,
les que cuiden els planetes,
així és com són elles,
pures i netes.

Juntes brillen més que una,
fins i tot més que la lluna,
les veiem des d'aquí i allà,
però elles mai se'n van.

Des d'aquí les veiem,
mentre ens estirem,
es veuen lluny i petites,
però igualment són molt boniques.

Potser elles també ens veuen petits,
potser ens veuen avorrits,
o potser veuen un paradís,
com si fos París.

Elles saben el que pensem,
el que sentim
o el que olorem,
fins i tot veuen el que veiem.

Primer premi modalitat poesia

Deixa'm

Sergi López Otal

Deixa'm brillar.
Com el Sol en un dia càlid.
Deixa'm apropar-me a tu,
Com les fulles a la terra a la tardor.

Deixa'm ser lliure
Com la línia de l'horitzó.
Deixa'm estimar-te,
Com les arrels a la terra fèrtil.

Deixa'm ser feliç,
Com una mare veient per primera vegada el seu fill.
Deixa'm ser sincer,
Com el somriure d'un nadó.

Deixa'm estar al teu costat, com sé que vull estar...
Només deixa'm,
Deixa'm ser jo.

Grup C: 5è i 6è de Primària

Segon premi modalitat prosa

El dia més feliç

Jofre Lázaro

Desastre. No em podia creure el que estava observant, el meu millor amic estirat a terra, dessagnant-se a poc a poc per una ferida mortal al cap, que s'havia fet quan va relliscar celebrant el gol que havia fet al partit que estàvem disputant al pati. Ara ell estava estirat immòbil al dur terra de ciment mentre jo el cridava:

- Martí, Martí que em sents!!! - Repetia i repetia sense esperar cap mena de resposta -

Aviat em van apartar d'ell, i una ambulància el va venir a buscar. Quan l'ambulància se'n va anar no va emetre cap soroll. Vaig pensar que era mort.

Perquè entengueu millor aquesta història i no penseu: "Molt bé, es mor un nen que es diu Martí, i que més!", us explicaré una mica de què va tot, qui sóc, com em dic, com era el Martí i com ha anat tot. D'acord, doncs comencem.

Era un matí fred d'hivern, m'acabava de despertar, eren just dos quarts de vuit. Perdoneu, si encara no m'he presentat. Em dic Marc, tinc deu anys, vaig a cinquè de primària a l'escola El Pilar. Sóc alt, ros amb el cabell curt, estic fibrat i se'm dóna molt bé l'esport. Visc a la carretera de Premià de Dalt número 136. El meu millor amic en Martí, és la meva ànima bessona, l'única cosa és que és castany i ... Se li donen millor les mates, però només una mica. En Martí viu a la casa del costat, i com cada dia, després de fer tot el que fem quan ens llevem, pentinar-nos, canviar-nos, esmorzar, i rentar-nos les dents, ens vam trobar a fora al carrer per anar a l'escola amb el meu pare, que és qui ens acompanya. El trajecte va durar deu minuts però se'ns va fer molt curt perquè parlàvem de l'estratègia que posaríem en pràctica per guanyar l'equip contrari al partit de futbol d'aquell divendres.

Anàvem molt aviat i ens hauríem d'haver esperat una estona, però llavors, ens vam adonar que jo no portava la motxilla. A la velocitat d'un llamp, el meu pare i el Martí em van acompanyar a casa. En arribar a casa meua, la mare es va sorprendre de veure'ns. Ja es disposava a marxar. Li vaig explicar la història, i si no ens afanyàvem a trobar la motxilla, no només el Martí i jo arribaríem tard sinó també els meus pares! Després de deu minuts buscant-la, la vam trobar i vaig posar la llibreta d'anglès, la de català i la flauta, perquè evidentment ens tocaven les assignatures d'anglès, català i música. Vam sortir corrents a tota màquina perquè ningú arribés tard. Vam creuar la porta de l'escola quan faltaven només un minut per a les nou.

Quan per fi vam arribar a la classe, tothom ja havia començat a fer la feina feia pocs minuts, la professora que es deia Montserrat, i tenia força geni, es posà furiosa només de veure'ns entrar aquestes hores i va cridar:

-Com goseu arribar a les nou en punt! Castigats els dos a fora al passadís fins a la següent classe. Cal dir que aquesta professora s'enfadava exclusivament amb nosaltres.

L'estona que vam haver d'esperar se'ns va fer eterna. La següent classe però, se'ns va passar volant. Era la classe de música, potser tots els alumnes érem força dolents tocant la flauta, però la nostra professora, l'Helena, no es rendia mai. Era una de les qualitats que més li admirava. Ella creia que amb un o dos anys més tots podríem arribar a ser uns grans flautistes.

A l'escola fèiem una lliga de futbol de cinc equips amb sis jugadors cada equip. Es podria dir que el meu equip era el millor junt amb el què anàvem a jugar la final.

Per fi va arribar l'hora del pati, l'hora que tots els de la classe estàvem esperant des de feia setmanes per saber qui guanyava la lliga.

El meu equip estava format pel meu millor amic en Martí, ell i jo junts fèiem màgia, literalment. També hi estava en Guillem, era conegut pel nom de Muralla, ja que era un defensa espectacular, no deixava passar cap pilota directa a la porteria, a més a més hi havia els tres bessons, en Jan, en Jordi i en Joan. En Jan jugava de porter, en Joan tenia el xut més fort de l'escola, i en Jordi era el millor fent filigranes i tot tipus de malabars amb la pilota. A l'altre equip hi havia ni més ni menys que els sis bessons Garcia, si pot semblar molt increïble però si, eren sis bessons molt rics, mimats i molt bons al futbol. Corrien els rumors que els seus pares compraven els professors perquè no els castiguessin malgrat totes les malifetes que poguessin arribar a fer i pujar-los la nota si era necessari.

Així doncs va començar el partit, teníem mitja hora per guanyar. El temps passava molt de pressa. El professor ens va avisar que faltaven només dos minuts més i s'acabaria el temps. El partit era un estira-i-arronsa, estàvem a punt de marcar però ens la treien i viceversa, tota l'estona com un bucle, només faltaven aproximadament uns trenta segons. Llavors en Jan el porter després d'agafar la pilota d'un xut molt perillós la va passar a en Jordi que va deixar a terra la meitat dels bessons Garcia, me la va passar a mi que li vaig passar a l'instant a en Martí i aquest des de dos metres de la porteria (cal dir que el pati de l'escola era molt petit) va afusellar al porter amb el xut més ben col·locat que li havia vist tirar mai. Llavors tot just d'haver marcat el gol el professor va dir:

-S'ha acabat el temps!!!- Va exclamar-

En Martí va fer la seva celebració, es va apropar a la porteria contraria fins a tocar-la i llavors va començar a córrer cap enrere mentre feia el ball de la victòria. Estava a punt de finalitzar el seu ball però, quan faltaven pocs metres per arribar a la porteria va relliscar i va caure cap enrere i es va donar un cop molt fort al cap. La sang va començar a sortir com a les pel·lícules i els llibres. El professor va trucar de seguida a una ambulància i per sort hi havia una al carrer del costat. Els metges van entrar disparats mentre tothom s'arremolinava al costat del Martí, principalment el meu equip. En Martí plorava i gemegava de dolor. No parava de dir-li que tot aniria bé. Aviat els metges em van apartar.

Present

Aquest matí, dos dies després de l'accident, havien trucat des de l'hospital per dir-nos que en Martí havia entrat en estat de coma. Els metges deien que tot aniria bé, jo no pensava igual.

Jo anava a veure en Martí cada dia a l'hospital tot i que no podia parlar amb ell perquè estava en coma.

Els dies a l'escola sense el Martí no eren iguals. Tothom s'estimava molt en Martí d'una manera o altra. Fins i tot els bessons Garcia estaven afectats, la veritat podien semblar freds com el gel per fora, però per dins eren com ossets de peluix.

No hi havia ningú al meu costat, no hi havia ningú per solucionar els problemes de matemàtiques de la manera més divertida i entretinguda de món, a les classes d'educació física no hi havia ningú amb qui pogués fer màgia en qualsevol esport o que al cap de setmana jugués amb mi a la consola. Quasi cada dia hi havia plors a la classe. Els professors intentaven consolar-nos però a vegades també hi havia algun professor que se li escapava alguna llàgrima.

Avui fa un mes exacte de l'accident, com cada dia a la tarda anava a veure'l.

Vaig arribar amb els meus pares a l'hospital a dos quarts de sis i vaig entrar a la sala on estava el Martí. En obrir la porta em vaig trobar els pares del Martí plorant, i un metge intentant reanimar-lo perquè havia tingut una parada cardíaca.

Mai m'havia imaginat la meua vida sense el Martí. Sempre parlàvem que tots dos seríem esportistes professionals en el mateix equip. Ara si la reanimació no funcionava, tots aquests somnis no s'haurien pogut complir.

El metge va tornar a intentar reanimar-lo i després de deu segons amb un silenci incòmode en Martí desconcertat va parlar:

-Què ha passat? I per què em fa tant mal el cap?- Deia intentant saber on es trobava mig obrint els ulls -

- Martí, ets viu! - Vaig exclamar i tothom en la sala es va posar a plorar d'alegria -

- Clar que sóc viu! Per què dius això? - Deia encara més desconcertat que al principi.

Li vam explicar tota la història perquè ell només se'n recordava que havia marcat un gol fantàstic.

Una setmana després en Martí va entrar per la porta de la classe i tothom se li va llençar a sobre per abraçar-lo, perquè és clar, després d'un coma necessitava temps per recuperar-se. A la classe vam fer el jurament de no jugar més al pati si no fos completament sec. Aquell va ser el dia més feliç de la meua vida perquè el meu millor amic s'havia escapat de la mort i podria seguir la seva.

Primer premi modalitat prosa

Tecnologia o llibres

Maria Hidalgo Pérez

31

Som ja al segle XXV, ja tot és tecnologia, no sé per què hem d'utilitzar els llibres. Si ja quasi no n'hi ha!

Tot va començar un dia fred, quan la Giga es va trobar un vell. Duia un bastó i una jaqueta de pell i estava assegut en un tamboret amb unes coses al terra. Eren gruixudes, tenien lletres dintre i una tapa... eren llibres? Sí, si que ho eren! El vell venia llibres. A la Giga li va fer molta pena veure aquell pobre home allà i va decidir comprar-li un, valien 3 bitcoins. El vell se'n va alegrar molt, i li va donar un de franc.

Quan la Giga va arribar a casa, es va posar a examinar el que s'acabava de comprar. Ella sabia llegir però sempre havia llegit a la tauleta, l'Ipad, el llibre electrònic... La Giga no havia llegit mai un llibre de debò! Quan va obrir el primer llibre, bé no era exactament un llibre, era un diccionari. Es va adonar que era estrany, que no era normal, clar ella mai havia vist un diccionari. No sabia el que era! Va mirar la portada i va veure que hi posava: "Diccionari de llengua catalana". També va investigar per dintre. Aleshores es va adonar de per què servia. Va dir:

-Per què volem aquests trastos si tenim el "Traductor Google"?

Després va cridar al seu robot i li va ordenar que el llencés a la brossa del carrer i va obrir l'altre llibre. Aquest sí que era un llibre, el va obrir per la primera plana. Hi havia una dedicatòria escrita amb una tinta com borrosa, de color negre i aquella lletra... Li recordava a alguna cosa... Se'n va recordar, estava escrit a ploma, un diari... un llibre...

Quan va llegir la dedicatòria va al·lucinar!

Hi deia:

“Sabia que això un dia passaria. Tot seria virtual, tecnològic; no quedaria res d’abans, ni una sola lletra. Estem evolucionant massa i massa ràpid. Bé, t’escric això per dir-te que tu podries recordar el que eren els llibres. I fer que la gent recordi el que eren el llibres. Per això aquí en tens un, escrit per mi, un dels millors escriptors.”

Per la Giga (La meva neta)
Del teu avi Antoni (Escriptor)
AG.

La Giga es va quedar de pedra, ho havia escrit el seu avi Antoni, de debò? Ella només sabia que els seus avis havien mort al segle XXIV, el segle passat. També va pensar que no estava escrit per a ella, hi poden haver més Giges a la Galàxia, malgrat que Giga no és un nom comú com Mega, Apple, Pac Man, etc.

La Giga va anar a preguntar al seu robot el nom del seus avis i sí, tenia un avi que es deia Antoni, la neta va obrir el llibre del seu avi. Era un llibre com d’abans, de les coses d’abans. Semblava que expliqués la història d’una família que era feliç però vivia preocupada per alguna cosa. Preocupats per el que podria arribar a passar per culpa de les radiacions.

Ens podríem arribar a morir tots. En lloc de portar un llibre a sota el braç, els estudiants porten una Surface, a les butxaques porten el mòbil (però no creieu que és un mòbil normal, és un mòbil que fa el servei d’un ordinador). Amb raó estaven preocupats; ones per aquí, ones per allà, una mica més de radiacions...

En el llibre de l’avi també hi havia escrits els bons moments que havien passat tots junts: l’avi, l’àvia, els pares de la Giga i la Giga. Quan seien al costat de la llar de foc a llegir contes, abans d’anar a dormir. La Giga no se’n recordava d’aquest moments. Volia tornar-los a viure. Estar tota la família reunida sota un pi llegint un contes de fades. Volia tornar al passat. Tants anys amb tot tecnològic i ja no se’n recordava d’una altra cosa!

Aleshores li va venir al cap una idea. Anar a veure als científics que estaven dissenyant, inventant una màquina del temps, per poder tornar al passat en qualsevol moment. Fer una viatge en la màquina costava molts bitcoins però com que encara l’estaven provant, doncs no costava res per si no anava bé i fallava alguna cosa. La Giga es va oferir voluntària per provar la màquina, sabent que es podria quedar en el temps antic! La Giga es va acomiadar del robot i va pujar a la nau. Va passar moltes dimensions. Es va quedar adormida i quan va despertar estava en una casa. De cop i volta ho va entendre tot. Havia arribat a casa seva. Va veure al seus pares, els va abraçar amb totes les seves forces. Ni els seus pares ni l’àvia no entenien res, però l’avi i la Giga es van fer una mirada còmplice. I la Giga li va explicar tot el que havia passat.

A: AG (avi Antoni) (un dels millors escriptors)

Segon premi modalitat poesia

Els mesos de l'any

Jana Vila Piñol

El gener és el primer
i dels reis gaudiré.

El segueix el febrer
i fred passaré.
Al març la primavera vindrà
i moltes flors hi haurà.

A l'abril Sant Jordi celebrem
i una rosa regalem.

Al maig molt plourà
i el paraigua podré estrenar.

Al juny Sant Joan festegem
amb petards i coca que mengem.

La calor del juliol ens fa suar
i la platja ens refrescarà.

A l'agost de vacances aniré
i a molta gent coneixeré.

Al setembre al col·le tornaré
i amb els amics em retrobaré.

A l'octubre bolets buscarem
perquè a la tardor ja serem.

Al novembre ja ve el fred
i a casa s'està calentet.

Amb el desembre l'any acabem
i el Nadal amb família gaudirem.

Primer premi modalitat poesia

En aquell moment

Eloi Martín Rey

Tic, tac, toc
passen els segons, minuts i hores,
l'agulla petita es mou a poc a poc,
se m'omple el cap amb moltes memòries,
ja no brilla la il·luminació d'aquell groc.

Em passa el temps volant,
el vent es torna bufant,
s'escolta el soroll del rellotge,
i penso per dintre:
per què no torna a ser així?
Ho recordo com si fos ahir.

Tic, tac, toc passa el temps,
Tic, tac, toc passa el temps,
la primera samarreta que vaig tenir,
el primer sentiment es torna a repetir.

Tic, tac, toc, i recordo bé,
totes les mentides que vaig arribar a dir,
tota la ràbia que no vaig contenir,
tots els somriures que voldria repetir. Per fi, avui em torna a envair,
passa el temps.

Sóc qui et recobra, sóc la teva obra
Sozo

Grup B: 3r i 4t de Primària

Segon premi modalitat prosa

El velociràptor coix

Martí Urrea

Hi havia una vegada a les profunditats de la selva juràssica, els velociràptors, que en aquella època eren grisos, i vivien en pau.

Un dia va néixer un velociràptor diferent... estava coix!!!

En els seus primers anys de vida tot li anava molt bé, però quan els seus pares el van deixar d'alimentar ho va passar molt malament.

Per culpa del seu defecte físic no podia caçar, era massa lent!

Un bon dia es va trobar una anaconda que li va dir:

-No pots caçar, eh? Mira, per sort, tinc una idea per a tu. Amaga't entre les fulles i quan la presa s'acosti, zas! Li claves una bona queixalada.

El pobre velociràptor li va fer cas, però al principi tot li anava molt malament.

Sospirant va dir:

-Sóc gris, no verd -però ho va seguir fent.

Però com que no es camuflava bé, va tenir una idea. Es va refregar menta per tot el cos i així es va tenyir de color verd. D'aquesta manera el consell que li havia donat l'anaconda va funcionar! Ara quedava ben camuflat i podia caçar quan volia.

El velociràptor va poder menjar sempre que va voler i la resta de la seva vida la va passar molt bé. Tan bé, que com que cada dia es refregava menta per tot el cos, feia molt bona olor i així totes les velociràptors femelles quedaven seduïdes per la seva flaire.

36

Primer premi modalitat prosa

Diversió sota el mar

Bernat Solé del Val

Hi havia una vegada al fons del mar, una balena que es deia Baldufa. Era molt gran i era d'espècie franca. Vivia a l'oceà Índic, però tot i que vivia en un oceà molt gran, no tenia amb qui jugar. Llavors va decidir anar a l'oceà Pacífic a buscar amics. El primer animal que es va trobar va ser un peix globus. Li va preguntar si volia ser la seva amiga i ell va dir que sí. El problema va ser que quan estaven fent la migdiada, la Baldufa sense voler es va estirar a sobre del peix globus i el va rebentar, boooooom.

Al dia següent, va trobar un cranc i es van posar a jugar a fet i a amagar. El cranc es va amagar en un cau d'un tauró i el tauró el va devorar. La Baldufa estava trista perquè pensava que no tindria amics mai més. Després d'uns quants dies nedant sense trobar animals amb qui jugar va conèixer una balena blava molt simpàtica que es deia Blaveta. Era el doble de gran que la Baldufa.

Les balenes volien jugar a castellers i van pensar que eren una colla molt petita i a més necessitaven una anخانeta. Van decidir anar a l'oceà Antàrtic a buscar un pingüí que volgués fer d'خانeta. Llavors van arribar allà i es van trobar un supercastell de pingüins. A dalt de tot hi havia un pingüí molt famós que es deia Titu.

Les dues balenes volien fitxar el Titu. I llavors el pingüí va tenir una idea: “nosaltres us fitxem a vosaltres”.

– D'acord, és una gran idea! –van dir les balenes.

I així va ser com, en comptes de ser una colla de tres, van ser una colla de milers de pingüins, dos balenes i un tauró, que era el que es va menjar el cranc, i havia vingut a demanar perdó. I així va ser com la Baldufa va aconseguir molts amics i també una colla molt espectacular.

Segon premi modalitat poesia

Una sorpresa

Arnau Casanelles Marimón

Hi ha una sorpresa
sobre la taula
ben blanqueta
és una CARTA.

Dintre la carta
hi ha una coseta
no t'ho puc dir
és SORPRESA!.
Què és?
digue-m'ho ja!
no tinc paciència
per endevinar.

Al costat
hi ha un paquet
que a dins
hi té un formatge.

És el meu ANIVERSARI!
Te n'has recordat!
Però què posa a la carta?
No ho he endevinat.

A dins la carta
posa FELIÇ ANIVERSARI!
I a sota,
que ets EXTRAORDINARI!.
ABRIL

Primer premi modalitat poesia

Les estacions

Glòria Puig Cucharrera

A la primavera
La natura s'altera
El mosquit alça el vol
I com que no li agrada volar sol
Convida a la cadenera
que li vola al darrere

A l'estiu
L'ocell vola i marxa del niu.
La formiga recull un granet
Per menjar quan faci fred.
Passa la granota
Que per saltar estira la pota.

A la tardor
Cauen les fulles, sense por.
A la plaça la castanyera
Escalfa les castanyes a la foguera.
Quan el núvol fosc puja
Arriba la pluja.

Arriba l'hivern
Que sembla etern.
Podem fer un ninot de neu
Amb panxa, però sense peu.
Passeja el pagès
Amb els mitjons dels revés.

Grup A: 1r i 2n de Primària

Segon premi modalitat prosa

La gran nevada

Júlia Pérez Ponseti

Una vegada un grup de nens i nenes van arribar amb l'esplai a passar un cap de setmana a la muntanya del Pedraforca.

Va començar a nevar més i més i tot era blanc i bonic.

Quan tornaven a casa l'autocar va patinar i es va bolcar una mica. Van venir els bombers, els policies, les ambulàncies, però no va passar res.

Els nens i nenes es van quedar a la casa de colònies fins el dimarts perquè no podien tornar a casa.

Mentre estaven assetjats van jugar amb la neu a tirar-se boles, a fer ninots... i s'ho van passar molt bé.

I tot això és tan veritat com que a mi m'ha passat.

Primer premi modalitat prosa

40

La història màgica

Iria Campos Giménez

Hi havia una vegada una nena que es deia Iria. Li agradaven molt les històries i un dia va trobar-ne una de molt xula. Li va agradar tant que va anar a una llibreria i es va comprar el llibre.

Veient que li agradava tant llegir, la seva mare la va dur a la biblioteca i va estar-se tota la tarda mirant i remenant llibres i llibres. Finalment va trobar-ne un que parlava d'un anell màgic i va seure a llegir-lo però el temps va passar molt ràpid i ja va arribar l'hora de marxar. Com que la Iria no es desenganxava del llibre va decidir endur-se'l.

En tres dies el va tenir llegit, i és que quan tornava de l'escola no feia altra cosa que llegir.

Així va descobrir que el que més li agradava en el món era llegir històries increïbles i el seu lloc preferit va ser la biblioteca.

I conte contat, ja s'ha acabat!

Segon premi modalitat poesia

Coses de l'escola

Dídac Vilanova

A l'escola
Faig servir cola.

Les tisores per retallar
I el llapis per dibuixar.

M'agrada llegir
Perquè em fa feliç.

Al pati m'agrada jugar
A pilota, a córrer
I a saltar.

Primer premi modalitat poesia

41

Rere un cristall

Àlex Medina Gómez

Rere un cristall
Semblo estar
Però en realitat
No és veritat